

σον, ὁσον ἡ καὶ φοβερὸν τῆς σοφίας τῶν ἀνθρώπων ἐλεγκτήν. Αὐτὸν ὅστις κατεῖχε ἐπὶ τῆς ἐποχῆς του τὴν τελευταίαν ἵσως λέξιν τῆς γνώσεως καὶ τῆς Ἐπιστήμης. Ἐκλέγει ὁ Ἰησοῦς τὸν μύστην τῆς ἐπιστήμης ἵνα ἡ Ἐπιστήμη διὰ τοῦ μύστου αὐτῆς— τοῦ Παύλου— λαμβάνη τὴν ἐμπρέπουσαν ἀπάντησιν ἐφ' ὅσον αὐτὴ διὰ τῶν ἀνθρωπογνωστικῶν αὐτῆς δεδομένων, θὰ ἤξιου νὰ ἀκουσθῆ καὶ εἰς ζητήματα πίστεως, ἅτινα παντελῶς διαφεύγουσι τῆς ἀρμοδιότητος αὐτῆς, καθόσον ταῦτα ἐξυπηρετοῦσι μόνον τὰς ταπεινότερας τοῦ ἀνθρώπου ἀνάγκας, χωρὶς καὶ νὰ δύνανται νὰ πληρῶσωσι τὰ κενὰ τῶν πνευματικῶν ἡμῶν ἀναγκῶν καὶ συναισθημάτων. Αὐτοὶ λοιπὸν μετὰ τῶν ἄλλων ἀποστόλων τῆς χριστιανικῆς πίστεως, εἶναι οἱ διασκελίσαντες ὡς ἀετοὶ ταχύπτεροι τὸν τότε ἄγνωστον κόσμον, καὶ ἐξαγαγόντες, ἐκ τοῦ σκότους αὐτόν, ὡδήγησαν τοῦτον διὰ τῆς χριστιανικῆς πίστεως εἰς τὸ Φῶς τοῦ ἀληθοῦς πολιτισμοῦ, ὅστις εὐρηται ἐν τῇ διδασκαλίᾳ καὶ ἐφαρμογῇ τῶν ἀληθειῶν τῆς χριστιανικῆς πίστεως. Εἶναι ἐκεῖνοι οἵτινες κατεπορεύθησαν τὸν χιτῶνα τῆς χριστιανισμῶν διὰ τῶν μαρτυρικῶν αὐτῶν αἱμάτων, εἰς τὸν ποταμὸν τῶν ὁποίων ὄχι, μόνον δὲν ἐπνίγη ὁ χριστιανισμὸς ὡς ἠλπίζον οἱ διῶκται του, ἀλλ' ἐξῆλθεν ἐκεῖθεν πλέον ρωμαλέος καὶ γιγαντώδης, ἔτοιμος νὰ ἀντικρῆσῃ τὴν μῆνιν καὶ νέων τυράννων νικηφόρος. Καὶ ἡ πίστις αὐτῆ τοῦ Χριστοῦ ὑποσκελίζουσα πάντας τοὺς ἐναντίους τούτους διὰ τοῦ θανάτου καὶ τοῦ τάφου, βαδίζει θριαμβευτικῶς διὰ μέσου τῆς διαδρομῆς τῶν αἰῶνων κρημνίζουσα ἡρέμα, καὶ συντρίβουσα ταχέως, πᾶν ἐμπόδιον εἰς τὸν δρόμον της, ἕως οὗ ἐπικρατοῦσα μίαν ἡμέραν ἐν ὅλῃ τῇ ἀνθρωπότητι, μὲ ὄλην τὴν ἐπίγνωσιν τῆς πνευματικότητός της, θὰ ἀποβῆ ὁ τέλειος γνώμων τοῦ βίου τῶν ἀνθρώπων ἐπὶ τῆς γῆς.

ΑΝΤΙΠΡΟΣΩΠΟΣ ἡμῶν εἰς τὰς Ἐπαρχίας εἶναι ὁ κ. Κων. Καραλής, ὁ ὅστις ἐνεργεῖ ἐγγραφῶς καὶ εἰσπράξεις διὰ λογαριασμὸν τοῦ **Περιοδικοῦ** μας.

(Ἐκ τοῦ Γραφείου)

Ἀντιπρόσωπος ἡμῶν εἰς τὴν περιφέρειαν Φερεοῦ-Καρινθίας εἶναι ὁ κ. Α. Κονομόδης ὅστις ἐνεργεῖ ἐγγραφῶς καὶ εἰσπράξεις διὰ λογαριασμὸν μας.

ΑΠΟ ΤΑΣ ΠΡΑΙΑΣ ΕΙΚΟΝΑΣ ΤΟΥ Ι. ΧΡΥΣΟΣΤΟΜΟΥ

Πολλοὶ βλέποντες τὸ τῆς Μητρὸς Ἐκκλησίας σκόφος, ἔστιν ὅτε, κλυδωνιζόμενον καὶ ὑπὸ τῶν διαφόρων τῆς ἀπιστίας, ἀμφιβολίας καὶ αἰρέσεως συστημάτων ἢ συγκροτημάτων βαλλόμενον καὶ ἀναμοχλευόμενον,—σκανδαλίζονται, κλονίζονται, φοβούνται διὰ τὴν τῆς Ἐκκλησίας μέλλον. (Οἱ φόβοι τῶν οὗτοι εἶνε δεδικοιολημένοι ἢ μήπως τὸ ὑπερβάλλον τοῦ ζήλου τῶν διὰ τὴν ἐπικράτησιν τῆς ἀληθείας ὑπερβάλλει τοὺς κινδύνους καὶ καταποντισμοὺς ἀναπλάττει;—Ὅτι οἱ κινδύνοι οὗτοι εἶνε ἀπὸ τοὺς συνήθειαι, διὰ μέσου τῶν ὁποίων ἡ Ἐκκλησία ἐκπαλαί διαπλέει καὶ διέρχεται, ἀλλὰ καὶ πάντοτε νικητρία ἀντεπεξέρχεται,—ἔφερε ἴσχυον σχετικὸν λόγον τοῦ Μεγάλου Πατρὸς Ἰωάννου τοῦ Χρυσοστόμου, ἔχοντα ὡδε:

Ἰωάννης Ἐπίσκοπος χαίρειν.... Ἄς προσπαθῆσω λοιπὸν νὰ σοῦ ἀφαιρέσω τὸ βάρος τῆς ἀθυμίας καὶ διασκεδάσω τοὺς λογισμοὺς, οἵτινες ἐσχισμάτισαν ἐν φοβερὸν νέφος μετὰ εἰς τὴν διάνοιάν σου, ἀπὸ τὸ ὁποῖον προέκυψαν πολλαὶ ἀμφιβολίαι διὰ τὸ μέλλον τῆς Ἐκκλησίας.

Ἦ εἶναι λοιπὸν ἐκεῖνο τὸ ὅποιον σοῦ συγχίζει τὴν διάνοιαν καὶ σὲ κάμνει νὰ λυπηθῆς καὶ ἀδημονῆς; Ὁ ἄγγιρος καὶ ζοφώδης μὲν ὁ ὅποιος ἐνέσκηψε εἰς τὰς Ἐκκλησίας καὶ ἔχει δημιουργήσει μίαν νύκτα παντελῶς ἀσέληνον καὶ ὁ ὅποιος κατ' ἐκάστην ἡμέραν καθίσταται φοβερότερος γεννῶν τρομερὰ ναυάγια καὶ ἀφῆνει γενικῶς ὡς ἡ πανωλεθρία τῆς Οἰκουμένης; Γνωρίζω τοῦτο καὶ ἐγὼ, καὶ οὐδεὶς θὰ ἀντεπῆ καὶ ἐάν ἴθις, καὶ εἰκόνα ἀναπλάσσω τῶν γενεμένων ἵνα ἀντιληφθῆς σαφέστερον τὴν τραγικότητα. Θάλασσαν βλέπομεν νὰ ἀνασηκῶνται ἀκατίσθην ἀπ' αὐτῆς τῆς ἀδύτου καὶ ἐπιδοκίμας (ἐπιβάτας τῶν πλοίων) κεκρούς ἐπιπλέοντας εἰς τὴν ἐπιφανείαν τῶν ὑδάτων καὶ ἄλλους νὰ καταποντίζονται, τὰς σκιῶν τῶν πλοίων νὰ διαλύονται τὰ ἴστια νὰ ξεσχίζονται, τοὺς ἴστους νὰ τσακίζονται, τὰς κώπας ἀπὸ τὰς χεῖρας τῶν ναυτῶν νὰ ἀποσπῶνται τοὺς κεδερνήτας τῶν πλοίων, ἀντὶ διὰ τῶν πηδαλίων νὰ διευθύνωσι ταῦτα, ἐπὶ τῶν καταστρωμάτων καθήμενους, ἔχοντας τὰς χεῖρας πεπληγμένας περὶ τὰ γόνατα καὶ μοιρολογούντας διὰ τὴν συμφορὰν τῶν καὶ ἀπεγνωσμένους βῶντας, θρηνοῦντας καὶ ὀλοφουρέμενους καὶ θηρία θαλάσσια (βλέπομεν) πανταχόθεν ἐναντίον τῶν πλεόντων ἐπιτιθέμενα.

Ἀλλὰ ὅσον καὶ ἂν προχωρήσω εἶναι ἀδύνατον νὰ φθάσω πρᾶγματα ἀφθαστα, διότι οἰανδήποτε εἰκόνα καὶ ἂν ζητήσω τῶν παρόντων κακῶν, ὁμολογῶ ὅτι διὰ τοῦ λόγου δὲν εἶναι δυνατόν νὰ παραστήσῃ τὸ μέγεθος τοῦ κακοῦ. Ἄλλ' ὅμως καὶ ταῦτα, καίτοι τὰ βλέπω δὲν ἀποθαρρύνωμαι διότι ἐλπίζω μεγάλως εἰς τὸν κεδερνήτην καὶ προνοητῆν τοῦδε τοῦ κόσμου, ὅστις, καίτοι οὕτως ἔχουσι τὰ πρᾶγματα δύναται δι' ἐνὸς νεύματος νὰ ἐπαναερέῃ τὴν γαλήνην.

Οὗτος συνηθίζει, ὄχι ἀμέσως, οὔτε ἐν ἀρχῇ τὰ δεινὰ νὰ καταλύῃ, ἀλλ' ὅταν ἀβηθῶσι (τὰ δεινὰ) καὶ εἰς τὸ τέλος πλησιάζωσι καὶ εἰς πολλοὺς ἀναφανῆ ἢ ἀπόγνωσις, τότε θαυματουργεῖ καὶ παραδοξοποιεῖ, φα-

νερώνων την δύναμιν του και διὰ τῆς φαινομένης ταύτης ἐγκαταλείψεις γυμνάζων τὸν ἄνθρωπον ἐν τῇ ὑπομονῇ. Διὰ τοῦτο λοιπὸν μὴ ἀθυμήσῃς.

ΑΠΟ ΤΑ ΑΝΘΗ ΤΟΥ ΘΕΙΟΥ ΛΟΓΟΥ

Γ.

Και ποῖα μὲν ἦσαν τὰ ἀποτελέσματα τοῦ πρώτου μέρους τοῦ λόγου τοῦ Ἀπ. Πέτρου; πῶς διετέθησαν ὅλα δὴ οἱ ἀκροαταὶ καὶ τί εἶδους συναισθημάτων ἤρχισαν νὰ γενῶνται ἐν τῇ ψυχῇ ἐκάστου ἐκ τῶν πρώτων τοῦ λόγου, — ὁ ἱερός συγγραφεὺς δὲν ἀναφέρει. Ἄν κρίνωμεν ὅμως ἐκ τῆς ἀρχῆς τοῦ δευτέρου μέρους τοῦ λόγου του, ὅπου μεταβάλλει ὕψος, ἐπομένως καὶ τόνον φωνῆς, ἐπὶ τὸ ἐπιεικέστερον καὶ οἰκειότερον· καὶ ὄχι μόνον τοῦτο ἀλλὰ καὶ προσχωρεῖ αὐτοῦς διὰ τοῦ « Ἄνδρες Ἰσραηλῖται — προσφωνήσεως τιμητικωτάτης διὰ πάντα Ἰουδαίον. Ἄν καλῶς μελετήσωμεν καὶ πρὸς ἄλλα ἀντιπραχάλλωμεν καὶ συγκρίνωμεν τὸ αὐστηρὸν καὶ διακριτικὸν «**τοῦτο ὑμῶν γνωστὸν ἔστω καὶ ἐνωτίσαθε τὰ ῥήματά μου**» πρὸς τὸ σεμνὸν καὶ ἐπιεικὲς τοῦ δευτέρου μέρους «**ἀκούσατε τοὺς λόγους τούτους**» — λογικῶς ἀγόμεθα νὰ πρᾶξωμεν ὅτι, ἀμεσον ἀποτελεσμα τοῦ πρώτου μέρους τοῦ λόγου τοῦ Ἀπ. Πέτρου ὑπῆρξεν ἡ **κατάπληξις** τῶν ἀκροατῶν· καὶ ἀκολούθη τούτου ἡ ἐξέγερσις καὶ ἀφύπνισις ἐν αὐτοῖς τῆς συνειδήσεως· ἡ ἀπαλλαγὴ τῆς συνειδήσεως ὑπὸ τῶν πιεζόντων αὐτὴν ἀγρίων παθῶν, ἡ ἀποτίναξις αὐτῶν ἡ ἀπελευθέρωσις αὐτῆς. Ἐπέτυχε λοιπὸν τοῦ σκοποῦ καὶ ἐπιτυχὴν τοῦ ποθημένου, εἰσέρχεται εἰς τὸ κύριόν του θέμα, τὸ ὅποιον συντομωτάτα ἀναπτύσσει ὡς ἑξῆς:

« Ἄνδρες Ἰσραηλῖται, ἀκούσατε τοὺς λόγους τούτους· Ἰησοῦν τὸν Ναζωραῖον, ἄνδρα ἀπὸ τοῦ Θεοῦ ἀποδεδειγμένον εἰς ὑμᾶς δυνάμει καὶ τέρατι καὶ σημείοις οἷς ἐποίησε δι' αὐτοῦ ὁ Θεὸς ἐν μέσῳ ὑμῶν, καθὼς καὶ αὐτοὶ οἴδατε; τοῦτον τῇ ὀριζμένη οὐσίᾳ καὶ προγινώσκει τοῦ Θεοῦ ἕκδοτον λαβόντες, διὰ χειρῶν ἀνθρώπων προσπήξαντες, ἀνελίτε· ὃν ὁ Θεὸς ἀνέστησε λύτας τὰς ὕδιννας τοῦ θανάτου, καθότι οὐκ ἦν δυνατόν κρατεῖσθε αὐτὸν ὑπ' αὐτοῦ. Διὸ γὰρ λέγει εἰς αὐτὸν προφητῶν τὸν **Κάθρον** ἐνώπιόν μου διὰ παντός, ὅτι ἐκ δεξιῶν μου ἔστιν ἵνα μὴ σαλευθῶ· διὰ τοῦτο εὐφράνθη ἡ καρδίά μου καὶ ἠγαλλιάσαστο ἡ γλῶσσά μου, ἔτι δὲ καὶ ἡ σὰρξ μου κατασκηνώσει ἐπ' ἐλπίδι, ὅτι οὐκ ἐγκαταλείψεις τὴν ψυχὴν μου εἰς ἄδου, οὐδὲ δώσεις τὸν ὄσιόν σου ἰδεῖν διαφθοράν· ἐγνώρισάς μοι ὁδὸς ζωῆς, πληρώσεις με εὐφροσύνης μετὰ τοῦ προσώπου σου».

Ἄς κάμωμεν ἐνθάδε τὸν πρώτον σταθμὸν, ἀφ' οὗ ἄλλως τε καὶ ἡ ὑπόθεσις, ὁ σκοπὸς τοῦ λόγου, οἱ λόγοι οὗτοι εἶνε: τ. ἔ. μετὰ τὴν ἀφύπνισιν ἢ διέγερσιν καὶ μετὰ τὴν διέγερσιν ἢ ἀνάστασις. Ἐν ἄλλαις λέξεσιν οὐδὲν ἕτερον ἐπεδίωξεν ὁ ῥήτωρ ἢ νὰ ἀφύπνισα ἀπὸ τοῦ θανάτου τῆς ἀμαρτίας τοὺς ἀκροατὰς τοῦ νὰ ἐξεγερῇ αὐτοὺς ἀπὸ τοῦ ληθάργου τῶν κακῶν. Διὸ καὶ γοργῶ ἀλλὰ καὶ σταθερῶ τῷ ῥήματι δαίνει πρὸς τὸ τέρμα· πρὸς τὸ κέντρον τοῦ Μυστηρίου τῆς

ΑΠΟΛΟΓΗΤΙΚΑΙ ΜΕΛΕΤΑΙ

Ο ΧΡΙΣΤΟΣ ΕΘΑΥΜΑΤΟΥΡΤΗΣΕΝ ΩΣ ΘΕΑΝΘΡΩΠΟΣ

Κάθε ἄνθρωπος κρίνεται καὶ ἀποκαλύπτεται ὄχι μόνον ἐκ τῶν λόγων του ἀλλὰ καὶ ἐκ τῶν ἔργων του, καὶ ὅτι λόγοι καὶ ἔργα εἶναι δύο ἄνθη ἐκ τοῦ αὐτοῦ φυτοῦ φρούμενα, ἐκ τοῦ αὐτοῦ χυμοῦ τρεφόμενα καὶ τὸν αὐτὸν καρπὸν παράγοντα. Ἐπομένως δεόν νὰ ἐξετάσωμεν καὶ τὸν Χριστὸν ἂν καὶ ἐκ τῶν ἔργων Του ἀποδεικνύεται ὡς Θεάνθρωπος. Πᾶς ἄνθρωπος δορᾷ ἐντὸς ὀριζμένου κύκλου κατ' ἀνάγκην ὃν ἀδυνατεῖ νὰ ὑπερπηδήσῃ ἢ διασπάσῃ καὶ ἂν ἐπιμείνῃ συντριβεται πρὸ τῶν ἀδυσωπῆτων τῆς φύσεως νόμων. Μόνον ὁ Χριστὸς ἀποτελεῖ ἐξαίρεσιν τοῦ γενικοῦ τούτου κανόνος. Δυνατὸν ὁ ἄνθρωπος ὑποβοηθούμενος ὑπὸ τῆς τέχνης ἢ ἐπιστήμης ἐν συνδυασμῷ μετὰ τῶν φυσικῶν δυνάμεων μετὰ μακρὰν καὶ ἐπιμονὸν ἐργασίαν νὰ ἐπιφέρῃ κάποιαν ἀλλοίωσιν εἰς τὴν μορφήν τῶν ὄντων, ποτὲ ὅμως καὶ εἰς τὴν οὐσίαν. Μόνον ὁ Χριστὸς ἔχει τελείαν ἐλευθερίαν δράσεως καὶ ἄνευ οὐδεμιᾶς συνδρομῆς, ἀλλ' αὐθωρεῖ καὶ διὰ μόνου τοῦ λόγου Του ὑποτάσσει τοὺς φυσικοὺς νόμους καὶ μεταβάλλει ὄχι μόνον τὴν μορφήν ἀλλὰ καὶ τὴν οὐσίαν τῶν ὄντων ἡτοιθαυματούργει. Περιπατεῖ ἐπὶ τῶν κυμάτων, ἐπιτιμᾷ τοὺς ἀνέμους καὶ σιγοῦν, θεραπεύει αὐθωρεῖ ἐκ γενετῆς τυφλοὺς, ἀνιστᾷ νεκροὺς ἐκ τοῦ τάφου κ.λ.π. Τὰ θαύματα τοῦ Χριστοῦ εἶναι ἱστορικὰ γεγονότα ἀναμφισβήτητα. Οἱ Φαρισαῖοι ἐκίνησαν πάντα λίθον ἵνα τὰ διαψεύ-

θῆαις ἐνταρκώτερος, πρὸς τὴν πηγὴν τῆς ζωῆς, πρὸς τὴν ἀνάστασιν, ἢ ἔποια εἶνε τὸ τέρμα καὶ ὁ σκοπὸς παντὸς ἐκκλησιαστικοῦ λόγου. Σπεύδει λοιπὸν πρὸς τὸ τέρμα ἵνα πληροφορήτῃ αὐτοὺς ὅτι «οὕτως ἔδει παθεῖν τὸν Χριστὸν καὶ ἀναστῆναι ἐκ νεκρῶν τῇ τρίτῃ ἡμέρᾳ — ἵνα συναναστήσῃ καὶ ἡμεῖς, πεσόντας τῇ ἀμαρτίᾳ — καὶ κηρυχθῆναι ἐπὶ τῷ ὀνόματι Αὐτοῦ μετάνοιαν καὶ ἄφεσιν ἁμαρτιῶν εἰς πάντα τὰ ἔθνη, ἀρχάμενον ἀπὸ Ἱερουσαλῆμ. 2) Ἴνα «ἀπαγγεῖλῃ αὐτοῖς μετανοίας ἔργα πράσσοντος» καὶ 3) ἵνα διαμικρτύρεται αὐτοῖς «οὐδὲν ἐκτὸς λέγων ὧν τε οἱ προφηταὶ ἐλάλησαν μελλόντων γενέσθαι καὶ Μωϋσῆς εἰ παθητὸς ὁ Χριστός, εἰ πρῶτος ἐξ ἀναστάσεως νεκρῶν, φῶς μέλλει καταγγέλλειν τῷ λαῷ καὶ τοῖς ἔθνεσιν. — ὅπως ἂν ἔλθωσι καιροὶ ἀναψύξεως ἀπὸ προσώπου τοῦ Κυρίου», ἐπὶ τοὺς πιστεύοντας «καὶ ἐξαλείψει ἀπ' αὐτῶν ὁ Θεὸς πᾶν δάκρυον ἀπὸ τῶν ὀφθαλμῶν αὐτῶν, καὶ ὁ θάνατος οὐκ ἔσται ἔτι, οὔτε πένθος οὔτε κραυγὴ οὔτε πόνος οὐκ ἔσται ἔτι· ὅτι τὰ πρῶτα ἀπήλθον. (Ἀκολουθεῖ)